

[Jens Peter Jensen (Sorø amt).]

Der er enkelte områder, hvor den højtærede handelsminister ikke følger udvalgsflertallet. Jeg er tilfreds med det, som den højtærede handelsminister siger om overbevillingsnævnet, der skal være et landsbevillingsnævn, og med, at man hertil fra ministerens side foreslår 5 medlemmer i stedet for de 11, udvalget foreslår. Der er én ting i denne sammenhæng, som jeg er særlig glad for, og det er, at politikerne kommer ud af udvalget. Jeg har den principielle opfattelse, at folketinget så vidt muligt bør undgå at lade sig repræsentere i udøvende organer. Nu forsvinder vi altså ud af dette nævn, lad det være et eksempel til efterfølgelse på andre områder.

Udvalget har jo ønsket, at man skulle opretholde tjenerregistret, men det har den meget fornuftige handelsminister ikke ment det nødvendigt at gøre, og jeg er ganske enig med ministeren. Jeg tror såmænd, vi har registreringer og kartoteker nok her i riget, og der er i hvert fald ingen grund til at opretholde en diskriminering inden for dette specielle erhverv.

Men så kommer vi til et punkt, hvor jeg er knap så glad for den højtærede handelsminister, og det kommer i logisk forlængelse af denne tale om diskriminering. Det drejer sig om den højtærede handelsministers ønske om at bevare de finansieringsbestemmelser, der blev indført i 1963. Udvalgsflertallet har foreslået, at de bortfaldd, idet man jo meget vel kan se, at der her er tale om diskriminering over for et enkelt erhverv. Alle andre må jo godt lade sig finansiere af deres leverandører, og den finansieringspraksis, man havde helt op til 1963, virkede jo ganske godt. Den virkede egentlig med til sunde tilstande inden for restaurations- og hotelfaget, fordi de leverandører, der ydede finansieringsbistand, kendte de mennesker, de skulle yde denne finansiering til, og derfor var det som regel gode og solide folk, der fik det. Det havde særlig betydning, når en overtjener ville købe hotel eller en ung mand ville have en selvstændig restaurant; så var det vigtigt, at en leverandør kendte ham, så han kunne gå til denne og få finansieret, og at der var et godt tillidsforhold imellem dem.

Denne tilstand blev ændret med de finansieringsbestemmelser, der kom ind i loven i

1963. I praksis er forholdene jo nok ikke blevet ændret helt i det omfang, som man skulle forstille sig, når det høje ting vedtager en lov. Der sker jo mange omgæelser, og det vil være meget vanskeligt helt at kontrollere til bunds, om lovens bestemmelser opretholdes. Specielt vil det være vanskeligt at føre kontrol, hvis det er udenlandske interesser, der kommer ind i billedet. Derfor har jeg altså i nogen grad mine tvivl om, hvorvidt disse finansieringsbestemmelser helt tjener det formål, man har stillet op, og vi kan jo lige så godt snakke nogenlunde rent ud om, hvad det er, der ligger bagved. Det er jo frygten for, at udenlandske bryggerier skulle komme ind i det danske restaurations- og hotelervhverv, hvis vi kom ind i fællesmarkedet. Jeg synes ikke, at et sådant forslag helt er i overensstemmelse med filosofien om at skabe det store frie marked og få konkurrenceforhold. Nu står vi jo igen og banker på døren til fællesmarkedet, og når jeg så ser det forslag her, så synes jeg, situationen kan karakteriseres med skriftens ord, at ånden er redebon, men kødet er skrøbeligt.

Men vel, der er åbenbart ikke politiske muligheder for at ændre meget i dette her. Ministere ønsker, at vi skal fastholde finansieringsbestemmelserne, dog med visse modifikationer, så de nu kun gælder for leverandører af alkoholholdige drikke. Til gengæld udvides straffebestemmelserne noget. Når det nu så anses for at være den politiske tilstand, så vil jeg gerne understrege, at så må vi på anden måde sørge for at få bedre finansieringsvilkår inden for restaurations- og hotelervhvervet. Det er et meget vigtigt erhverv, og det er ikke mindst et vigtigt led i hele den turistservice, vi i Danmark har at byde på.

Da man i 1963 lavede finansieringsbestemmelserne, blev der som en slags plaster på såret skabt en selvejende institution, Finansieringsinstituttet for Restaurationservhvervet, hvori leverandørkredse og andre indskød midler, som kunne bruges til udlån.

Jeg må sige, at dette instituts virksomhed har jo ikke været præget af nogen overvældende aktivitet, og jeg har også indtryk af, at dets administration foregår i et urimelig langsomt tempo, således at de forretninger, man skulle være med til at finansiere, i virkeligheden er blevet handlet i mel-